

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

El temps i el tempo La Vanguardia - Catalán - 15/02/2018	3
Gran éxito del “Requiem” Diari de Terrassa - 15/02/2018	4
Quan el director de l'orquestra és també intèrpret l'enteniment neix abans El Periodic d'Andorra - 15/02/2018	5
“Per què n'hem de tenir cap, de model cultural?” El Punt Avui - 15/02/2018	6
Frenan una auditoría en Sant Cugat por una empresa vinculada al 3% El Mundo de Catalunya - 15/02/2018	9
Les línies roges Segre Catala - 15/02/2018	10

15 Febrero, 2018

CRÍTICA DE CLÀSSICA

El temps i el tempo

Filharmonica de Munic

Solista: Javier Perianes
Director: Pablo Heras-Casado
Lloc i data: Palau de la Música
(12/II/2018)

JORGE DE PERSIA

Fa la sensació que estem dominats pel temps, per la immediatesa. Se'ns va anunciar el mateix dia d'aquest concert que Gustavo Dudamel –que serà molt present

aquesta pròxima temporada al Palau– ha fet aportacions notòries en la direcció d'orquestra. Potser podem parlar del seu talent, de les seves possibilitats, de l'interès que concita en el públic, però poca cosa més. És un director que està fent el seu camí en una professió en què l'aprenentatge és constant i l'experiència encoratja el coneixement i la sensibilitat (quan n'hi ha). I té un avantatge, que treballa des de baix, amb orquestres que tenen molts problemes, cosa que incrementa l'experiència per la qual haurien de

passar tots. No sé si ho fa el seu contemporani, el talentós Pablo Heras. El món simfònic és –a més de musical– humà. La seva experiència més destacada fins ara sembla ser amb repertoris del barroc i alguna cosa del primer romanticisme. Però en el gran simfonisme entrem en un altre àmbit. Ets davant de músics de molta experiència i –sobretot en aquestes grans orquestres com la de Munic– que han treballat amb mestres. I aquesta és una categoria a què si s'hi arriba es fa lentament. A poc a poc i bona lletra...

El programa –sense unitat temàtica– proposava tres atraccions: el poc usual *Concert núm. 3* de Bartók, el pianista Javier Perianes i el director Pablo Heras amb una or-

questra molt important. Perianes va imposar el seu ja reconegut estil, la seva mirada cap endins, en una obra com el Bartók i el seu elegiac Adagioso, exposat amb molta entitat i expressió, sempre, fins i tot en els moviments rítmics característics com l'últim, amb un toc rodó, sense arestes, ple. L'artista jove davant del piano expressa el seu talent amb més naturalitat. El director jove necessita captivar els músics, i entre la concepció i el resultat hi ha un camí.

A la *Simfonia núm. 50* de Haydn que va obrir el programa, ja per ella mateixa una obra rara, molt episòdica, amb un discurs ple de silencis, la versió d'Heras-Casado va subratllar la visió barroca en contrastos,

malgrat que amb bona estructura-ció en la tensió de la frase llarga.

L'experiència amb la *Simfonia núm. 7* de Dvorák, al meu entendre molt contradictòria pel tempo tan viu que almenys en l'Allegro desfigura la tensió del discurs, alhora que desdibuixa els plans, i amb un final que exigeix més respiració. És cert que l'Scherzo es mesura en 6/8, però cal aprofundir el ternari amagat que dona expansió al tema. És una obra en què hi ha moments de solemnitat com en l'últim moviment, i allà el ritme és un element més, malgrat que el tram final demana vitalitat i va resultar amb brillantor. La música, com el pensament, és un procés lent de picar pedra i aprehendre.●

Gran éxito del “Requiem”

La Orquesta Simfònica del Vallès (OSV) ofreció el viernes un concierto memorable en el Centre Cultural con un programa protagonizado por el “Requiem”, de Mozart, pero que también incluyó una primera parte muy asequible para el público con el “Concierto de Brandenburgo nº. 2”, de Bach, y el “Concierto para trompeta”, de Haydn. En este último brilló muy especialmente el trompetista Manuel Blanco. Además de la OSV, dirigida por Esteve Nabona, participó en la propuesta el Cor Jove de l’Orfeó Català. FOTO: CENTRE CULTURAL

«Quan el director de l'orquestra és també intèrpret l'enteniment neix abans»

JOAN ENRIC LLUNA Clarinetista

MIREIA AGUILAR
ESCALDES-ENGORDANY
@MireiaAguilar

El valencià Joan Enric Lluna és un músic polifacètic que compagina les seves actuacions com a solista internacional de clarinet amb la direcció d'orquestra i l'ensenyament musical a Barcelona i Londres. Dissabte dirigirà l'Orquestra Nacional amb un espectacle titulat *Onca & Lluna*, del qual es podrà gaudir gratuïtament a partir de les 20.30 al vestíbul del Consell General.

—Com es va fer la selecció d'obres pel dissabte?

—El programa el vam fer entre les dues parts: propostes meves i de l'orquestra. La idea era que jo fes de solista i també de director, hi haurà dues peces per a cada situació.

—Quina serà la primera peça que tocaran?

—*Variacions sobre un tema de Danzi*, de Ludwig Spohr, un compositor romàntic. És una peça que m'agrada molt per començar un programa perquè és molt virtuosa, amb molta energia i escalfa l'ambient de la sala. Va ser escrita per a un virtuós del clarinet i això casa bé amb l'altra obra que presentarem i que porta clarinet solista, d'Albert Guinovart.

—Com es diu?

—*Fantasia sobre Goyescas*, de l'òpera *Goyescas* de Granados, que li vaig encarregar fa uns anys després d'enregistrar l'òpera orquestrada per Guinovart, que em va deixar fascinat. Parlant amb l'Albert, un amic de fa molts anys, vam quedar que m'escriviria una *Fantasia* a la manera com escrivien al segle XIX, amb variacions d'òperes i de compositors romàntics. Va agafar diferents fragments de l'òpera de Granados, els va adaptar al clarinet i els va enllaçar per fer un discurs que és una fantasia realment perquè no és el de l'òpera.

—I a banda de les peces per a solistes, quines altres oferiran?

—*Serenata* de Max Bruch, que la vaig proposar jo perquè és d'un compositor que a mi m'agrada moltíssim i que, a més, ha escrit molt per a clarinet i el conec bé. És una peça que no es fa molt en les programacions d'orquestra de corda però és d'una bellesa enorme i quan li vaig proposar al Gerard Claret, al director de l'ONCA, em va dir que sí de seguida. Després tenim la *Serenata Amadeus* de Guinovart també que es fa principalment perquè és el compositor resident del Palau de la Música Catalana, volíem programar alguna peça amb ell i li vaig preguntar quina li faria il·lusió i ell va proposar aquesta. La va escriure fa uns 13 anys com encàrrec del Centre per a la Difusió de la Música Contemporània de Madrid i s'ha interpretat encara molt poc. És una obra divertidíssima, sobretot per al públic, que li resulten familiars temes

►► Joan Enric Lluna amb el seu clarinet.

de Mozart, com la *Petita Serenata Noturna* que és molt coneguda. Guinovart les cita i les enllaça de manera magistral i molt divertida, amb molt d'humor, que reflecteix la seva personalitat.

—No és la primera vegada que col·labora amb l'ONCA. Quines diferències ha trobat aquesta temporada?

—Havia col·laborat amb l'ONCA però ara feia els comptes i fa més de 15 anys! En aquella ocasió ho vaig fer com a solista i des d'aleshores l'orquestra ha millorat moltíssim. Molta gent ha canviat com és normal, però m'he trobat molt a gust col·laborant amb ells. És un ambient molt relaxat però, al mateix temps, d'un treball intens i d'una qualitat molt alta. Crec que podem oferir uns concerts molts bons al públic.

«La peça de Spohr m'agrada molt per començar el programa perquè té molta energia i escalfa l'ambient de la sala»

—Com s'han organitzat per quadrar els assajos amb l'ONCA i estar plegats?

—Per a aquestes coses es fa un calendari d'assaig amb molta antelació i, en aquest cas, jo crec que fa com un any que el tenim. L'ONCA té el seu lloc d'assaig a Sant Cugat del Vallès i és allà on hem treballat aquests dies. Jo m'he traslladat a Barcelona amb aquest propòsit i així hem funcionat fins arribar a la data del concert aquest dissabte.

—Podria explicar quines diferències i matisos aporta a l'orquestra la direcció d'un clarinetista?

—Crec que això ho haurien d'explicar millor els membres de l'orquestra [riu]. A mi el que m'agrada és sentir que estic fent música de cambra, que sóc un músic més perquè la relació entre el que fa de director i l'orquestra és molt diferent de quan el director fa exclusivament aquesta funció. No és ni millor, ni pitjor, simplement és

«M'he trobat molt a gust col·laborant amb l'ONCA. És un ambient relaxat però, ahora, de treball intens»

«No conec el vestíbul del Consell General però me n'han parlat molt bé arquitectònicament i acústicament»

diferent. Però quan el director també està tocant es crea un enteniment més aviat perquè ets un més d'ells, fas música de cambra però després també necessites una direcció per a les obres més complicades com les de Guinovart. Amb l'ONCA hem establert aquesta relació i el treball s'ha fet molt més fàcil.

—Coneix l'espai on es farà el concert del dissabte, el vestíbul del Consell General?

—No conec aquest vestíbul però me n'han parlat molt bé acústicament i arquitectònicament i tinc moltes ganes de conèixer-lo.

—Què li sembla que la música surti dels escenaris més ortodoxos?

—A mi em sembla fantàstic perquè la música ha de sonar a tot arreu. Jo crec que la música ha d'anar a tots els racons possibles, sempre fa bé.

—Parlant d'altres projectes, el 2006 vostè va crear Moonwinds, un grup estable de músics d'instruments de vent. Com va?

—El novembre passat vam gravar un disc sobre un projecte a la Fundació Juan March amb recopilacions històriques de compositors exiliats en la Guerra Civil. L'hem dedicat a Salvador Bacarisse i a Jesús Bal y Gay, aquest disc sortirà d'aquí a poc. Ara tenim en projecte gravar per a Naxos [una discogràfica] obres d'un compositor romàntic, anglès amb residència a França, George Onslow, i després l'estrena de diverses obres més la temporada que ve. També tenim invitacions per anar a Alemanya, l'any que ve, a un festival dedicat als instruments de vent i no fa gaire vam estar al Festival Crusell de Finlàndia. En els grups d'aquesta naturalesa hi ha temporades que són molt intenses i altres que són més tranquil·les i ara estem en una època menys intensa. Va i bé i depèn també de la situació econòmica del país. ■

CULTURA

P34,35

Entrevista Joan Subirats

Comissionat de Cultura de Barcelona

“Per què hem de tenir un model cultural?”

Joan Subirats, el comissionat ■ A. PUIG

Entrevista **Joan Subirats** Comissionat de Cultura de Barcelona

“Per què n'hem de tenir cap, de model cultural?”

Maria Palau
BARCELONA

El primer que fa el polític Joan Subirats (Barcelona, 1951) és demanar disculpes per la desfada de responsables de Cultura a l'Ajuntament de Barcelona en poc més de mig mandat. Ell és el tercer. Com a ideòleg de Barcelona en Comú, sap que en cultura han fallat. Fa autocrítica, cosa insòlita en un polític. I no fa veure el que no és: la cultura no és la seva especialitat. Té menys d'un any i mig per desplegar els seus plans.

El sector cultural se sent marejat amb tants canvis de timó. ¿És conscient que haurà de gestionar diverses frustracions, sobretot les dels que van fer confiança als anhels renovadors de Barcelona en Comú?
Durant la preparació de la candidatura de BeC, vaig tenir una certa presència en alguns àmbits, però no especialment en el de la cultura, de la qual reconec que no soc cap especialista. Hi veig un problema d'inici, i és que BeC no va tenir prou claredat amb el seu programa cultural. Sí que es va fer una bona anàlisi dels déficits històrics, però no va anar acompanyada d'una reflexió més a fons del conjunt dels equipaments, els museus i el patrimoni, què calia fer amb la cultura popular...

La comissionada Berta Sureda va acabar sent una incompresa fins i tot dins de les pròpies files de BeC, i al cap de res es va

“

El problema és d'inici: La candidatura de BeC no va tenir prou claredat en el seu programa cultural

fer servir la cartera de Cultura com a moneda de canvi per tancar l'efímer pacte amb el PSC. Aquí molts es van perdre.
Amb l'arribada de Jaume Collboni van tornar les lògiques amb les quals s'havia mogut la cultura i es va restablir la normalitat. Tot plegat, com bé dius, ha generat frustració. La part innovadora que tenia la proposta de Berta Sureda va posar nerviosos els sectors tradicionals, i la proposta continuadora de Collboni va tranquil·litzar els sectors tradicionals i va posar nerviosos els sectors emergents. I jo ara hauria d'acabar dient que soc la síntesi feliç, però no, no crec que es pugui dir així. En dos anys i mig hem canviat de perspectiva cultural de manera significativa, i hem de demanar excuses. Em queda un any i mig de mandat per intentar recuperar els aspectes positius dels dos períodes.

I per aportar alguna cosa personal. Quina serà?
Educació, cultura, proximitat i territori, i això crec que sí que entronca molt bé amb els valors

“

S'ha abusat de la utilització de la cultura amb una lògica estrictament instrumental

que BeC defensa, que tenen a veure amb la idea de no parlar de consum cultural sinó d'accés a la cultura, de parlar de qui guanya i qui perd en les decisions que prenem. Jo he vingut a fer política.

No li sembla realment preocupant que no s'acabi de concretar un model cultural coherent?
¿El festival Obertura, que tiren endavant el Liceu, l'Auditori, el Palau de la Música i l'Ibercàmera, i que s'adreça a un públic d'alt nivell, és contradictori amb el treball que ha fet La Fundació per dignificar el patrimoni cultural que representa la rumba catalana en els dos murals del carrer de la Cera? No ho és. Jo el que li haig de demanar al festival Obertura és que si porten músics de renom hem de ser capaços que el mateix dia del concert o l'endemà facin una *master class* en una escola de música municipal, una audició en un centre cívic...

Un model cultural indefinit ens porta a no saber si volem o no una sucursal de l'Hermitage.

“

Volem recuperar el Palau del Lloctinent, propietat del ministeri, per al Museu d'Història

Avui costa molt identificar models de ciutat i culturals determinats. I jo em pregunto: per què n'hem de tenir cap? Moltes veus del sector em diuen que no el volen. No tenir model no vol dir no fer política. El que tinc clar és el que no vull, que és utilitzar la cultura per a altres raons de caràcter econòmic, urbanístic... S'ha abusat de la utilització de la cultura amb una lògica estrictament instrumental. La cultura ha de tenir un significat propi a nivell de dret. I fins i tot estic disposat a defensar la cultura com un valor redistributiu, central en la vida de les persones, com l'habitatge, l'educació, el salari mínim... A mi m'agrada Berlín perquè té capacitat de fer cultura a molts nivells, una personalitat emprenedora i creativa brutal, dinàmiques que no són gentrificadores... però, és clar, entre un 30% i un 40% de l'habitatge és públic, i aquí tenim l'1,5%. No es pot aïllar l'àmbit cultural de les altres polítiques.

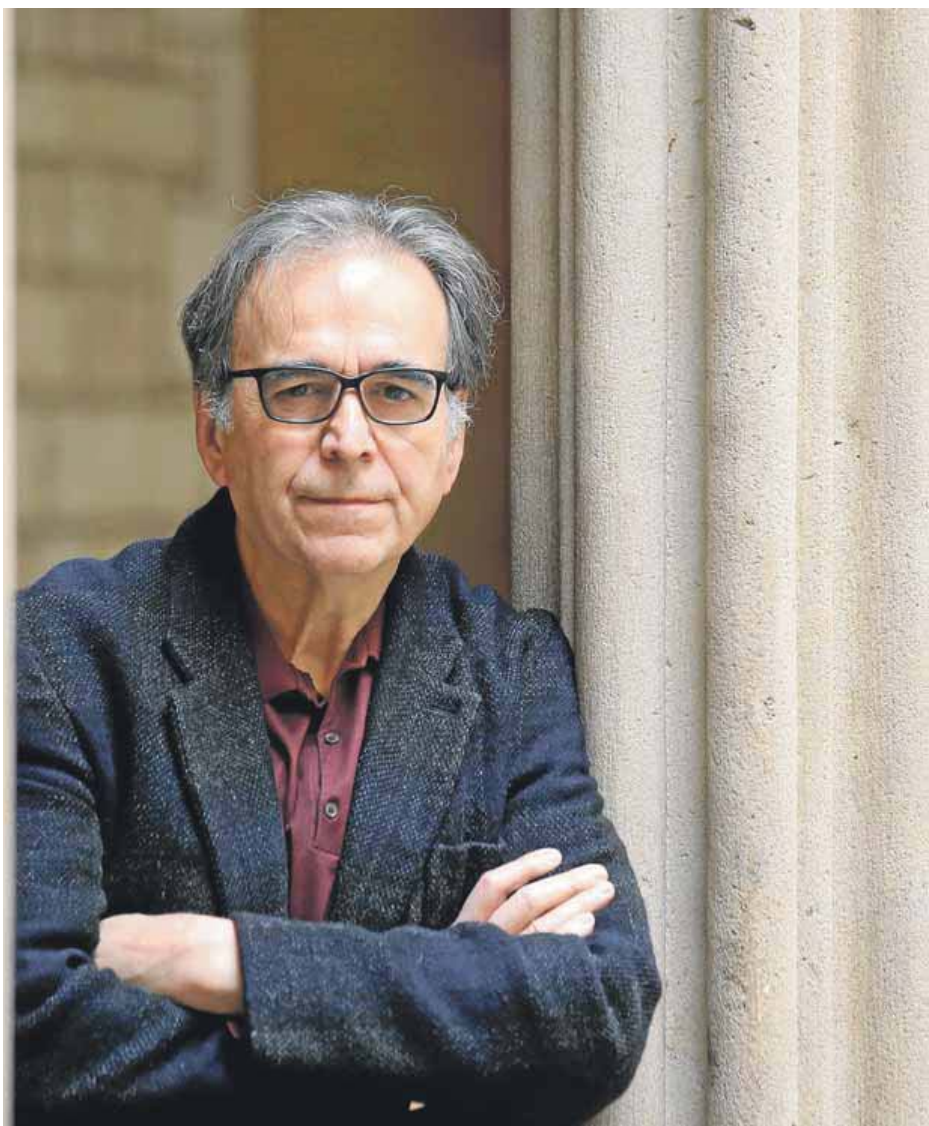
No ha contestat si volen o no l'Hermitage.

Joan Subirats ■ ANDREU PUIG

Ens preocupa la solidesa del projecte. Recordem que és una franquícia. La col·lecció d'obres es donarà en règim de *leasing*, és a dir, per a un temps. Hem de veure la qualitat d'aquestes peces. I, tant o més important, hem d'estar segurs que té viabilitat econòmica. És una iniciativa privada que el que vol és tenir rendibilitat. Sabem d'experiències anteriors que no han funcionat. A Amsterdam, l'Ajuntament ha hagut d'acabar posant-hi recursos. I això és el que no volem assumir.

Pepe Serra, el director del MNAC, s'hi oposa totalment perquè la realitat és que les principals institucions museístiques de la ciutat han de fer

miracles per desplegar els seus programes arran de les retallades. Per cert, que Serra també demana amb urgència espai en un dels pavellons buits de la Fira. S'hi ha reunit?

Sí. Ell és conscient que el tema és complex. El pavelló d'Alfons XIII té problemes estructurals greus i un sostre d'uralita. El pavelló de Victòria Eugènia està millor, però també s'hi ha d'actuar. I la qüestió també és si les necessitats del MNAC són compatibles amb altres necessitats, com ara disposar d'un gran espai per a exposicions temporals que a Barcelona li falta. Això és el que va plantejar Collboni encertadament. I és en aquesta línia de poder combinar les diferents necessitats, que estem

treballant. Jo crec que a la taula per abordar-ho ens hi hem d'asseure molta més gent, també la Fundació Miró, CaixaForum, el pavelló Mies van der Rohe... No és una operació senzilla. Però el que importa és donar un ús cultural al pavelló. I això ho tenim clar. Aquest any farem una inversió per reforçar, netejar i posar en condicions l'edifici, i ja serà un avenç. Però, és clar, per desencallar-ho ens falta un interlocutor: la Generalitat.

Té una llista de punts preparada per tractar amb el futur conseller de Cultura?

Una de les coses que més m'han sorprès ha estat veure que l'Ajuntament és una institució central en el manteniment de

les institucions culturals de capçalera del país. Ha anat molt més enllà de la seva responsabilitat. Amb el nou conseller, que desitjo que tinguem aviat, hem de parlar de la presència de la Generalitat en aquests equipaments. Però també de què passa amb el centre d'art Santa Mònica, que està generant debat. O un tema que acabem d'aprovar, una proposta del grup d'ERC, per recuperar el Palau del Lloctinent, antiga seu de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, que és propietat del Ministeri de Cultura, per integrar-lo al Museu d'Història de Barcelona.

Això també ho hauran de parlar amb el ministre. Li ha donat hora? Hi anirà amb optimisme?

EL CONTRAPUNT

Innovadora, lliure i creativa

Hi va haver un moment preolímpic en què el nom de Barcelona sonava en ciutats de més enllà de les fronteres. I no només a París, Londres o Amsterdam, sinó també a Madrid, on existia una mena de ciutadans inquiets que miraven la capital catalana amb enveja per una vitalitat cultural innovadora que s'enlairava des de les arrels més profundes de l'expressió creativa popular: de baix a dalt i plenament lliure. Quan les administracions van posar en marxa les polítiques culturals, l'objectiu bàsic va ser la creació d'infraestructures que, si bé eren necessàries, van domesticar l'espontaneïtat creativa. I en aquest sentit s'ha formalitzat a la ciutat una cultura de consum que, si bé permet tenir una visió més o menys internacional i tenir produccions pròpies de caire *mainstream*, ha relegat la lluentor *underground* que sempre ha caracteritzat Barcelona. Fa massa temps que institucionalitzem l'emergència i el que cal és que la innovació flueixi. Per això cal que l'ombra de les preocupacions sobre les grans institucions artístiques no tapi altres manifestacions. És a dir, que el que Berta Sureda plantejava com a bandera de BeC, educació, cultura, proximitat i territori, deixi de ser un eslògan i es tradueixi en un fet. Teatres, museus i auditoris costen molts diners, però per obrir l'aixeta perquè la creativitat que forma part de l'essència ciutadana brolli només cal aprofitar els recursos que ja es tenen amb imaginació. ■ JAUME VIDAL

No ens podem plantejar inversions en grans equipaments si no es vinculen a projectes sòlids

Estem pendents que ens concreti la data de la trobada. Hi podria anar amb una actitud escèptica o, al revés, confiant que té interès a canviar les maneres de fer dels darrers anys. Fa poc sentia a dir al ministre de Foment que estan incrementant tant les inversions a Barcelona... Potser sí que coses que fa dos anys semblaven impossibles ara no ho seran. S'ha de veure. Jo almenys vaig amb l'esperança del nouvingut que no ha sigut frustrat en altres ocasions. En tot cas, hi ha molt a parlar, per començar, d'un tema tan important com és la Biblioteca Provincial, però també de com es podria corregir la tendència descendent o inamovible de les aportacions del ministeri a les institucions culturals de la ciutat.

Vostè ha dit que Barcelona no pot competir amb Madrid, París i Londres. Amb qui pot competir, o senzillament no ha d'aspirar a competir amb ningú?

Barcelona ha volgut jugar en la lliga de les grans ciutats sense ser capital d'estat ni tenir les

col·leccions espectaculars que tenen les capitals d'estat que han sigut imperi. Aquesta tensió és saludable. Un mateix ha de ser conscient de les seves limitacions, però pot aspirar a anar més enllà. El cas és que des del 2007 ens hem adonat que les nostres expectatives eren excessives. Què hem de fer per seguir sent ambiciosos sense perdre de vista les nostres possibilitats? Per exemple, reforçar els projectes. No hem de treballar amb lògiques d'inversions en grans infraestructures si no es vinculen a continguts sòlids. Sempre ha sigut més fàcil construir que no pas tenir la capacitat de manteniment d'aquests centres amb projectes arrelats i que funcionin. I aquí enllaço amb el que et deia al començament: d'acord, volem jugar en les grans lligues, però el públic ens acompanya? Els barcelonins que tenen estudis secundaris postobligatoris són poc més d'un 50% i als països nòrdics estan per sobre d'un 80%. Si ho mirem per districtes, a Sarrià-Sant Gervasi, un 80%, i a Nou Barris, un 34%.

Hem parlat d'institucions, de públics... però, i els creadors, la singularitat de la cultura de la ciutat, que són els que estan patint més la crisi i l'absència de polítiques culturals que els atenguin?

No entenc que per normativa les fàbriques de creació i els equipaments culturals no puguin disposar d'un espai per a residències. I això ho hem de re-soldre.

Frenan una auditoría en Sant Cugat por una empresa vinculada al 3%

Dos de las tres firmas en liza se han visto asociadas a casos de corrupción de Convergència

JORDI RIBALAYGUE SANT CUGAT

La sospecha de que diversas licitaciones del Ayuntamiento de Sant Cugat del Vallès canalizaron supuestamente comisiones ilegales del entorno del 3% sobre el valor de las obras para financiar a la extinta CDC han obligado a la alcaldesa de la ciudad y presidenta del consejo nacional del PDeCAT, Mercè Conesa, a referirse a los casos de corrupción que pesan sobre el nacionalismo catalán de derechas. A la vez que mantiene que fue impoluta la adjudicación de un pabellón con la que la sentencia del caso Palau acredita que su partido y los saqueadores Fèlix Millet y Jordi Montull se repartieron 167.000 euros, no ha descartado «acciones legales» contra la vieja Convergència, propósito aún no materializado.

Buena parte de sus opositores se manifiestan escépticos ante la supuesta querrela. A su vez, se muestran unánimes en respaldar la propuesta de CUP, ERC e ICV de auditar y trasladar a Fiscalía y la Oficina Antifrau al menos tres proyectos de cuando Conesa fue concejal de Urbanismo entre 2003 y 2011 y que se entregaron a empresas que, según *El País*, abonaron donaciones a fundaciones de CDC por las mismas fechas que consiguieron los trabajos.

Otra auditoría, que debe examinar la pulcritud de contratos con Ferrovial entre los que se cuenta la obra salpicada por la red del Palau, está en fase de concederse tras aprobarse hace casi un año. Según avanzó el medio local *elCugatenc.cat* y este diario ha confirmado, la oferta que

Mercè Conesa, en su etapa de portavoz de CDC. ANTONIO MORENO

cuenta de momento con más puntuación es una unión temporal de empresas (UTE) en la que figura la consultora Tec-4, sobre la cual la Guardia Civil halló anotaciones y correos en el despacho del ex tesorero convergente Andreu Viloca, que apuntan a que aportó supuestamente 50.000 euros a la Fundación CatDem (vinculada a CDC) días después de lograr

un contrato de la Generalitat en 2012 valorado en 608.502 euros.

Al percatarse de ese antecedente, el proceso de licitación se ha interrumpido mientras se han enviado requerimientos a los tres ofertantes para que acrediten que no existe una incompatibilidad que pueda frustrar la imparcialidad del peritaje a realizar. Todos los partidos aceptaron

cursar esas solicitudes; también el PDeCAT, heredero de los convergentes. La mesa de contratación –en la que participan todas las formaciones representadas en el Ayuntamiento– no se ha manifestado sobre los resultados de la valoración de las ofertas a la espera de recibir respuestas de las empresas. Tampoco se ha puntuado por ahora la propuesta económica, que debe acabar de decidir a qué firma se encomienda la tarea.

En la estimación de la oferta técnica, la UTE que incorpora a Tec-4 merece 25 puntos sobre 40 posibles, siete más que el segundo concursante y 10,5 más que el tercero en liza. Esa última firma protagoniza el caso *Efial*, derivado de las pesquisas sobre el 3% y que escruta en estudios y encargos supuestamente irregulares en diversos consistorios (al menos 11 de ellos de CiU) y con los que se trataba de eludir los órganos de control.

La auditoría de Sant Cugat salió a concurso en septiembre por un presupuesto de 69.817 euros, IVA incluido. El proceso se vio retrasado porque la oposición alegó al temer que primaran criterios subjetivos en las bases del concurso que inclinaran la concesión.

El Ayuntamiento recuerda que el concurso aún no ha concluido y asegura que valora abrir un expediente para averiguar cómo se ha producido la filtración. Fuentes consultadas aducen que la ley no autoriza a excluir a compañías que hayan efectuado donaciones a fundaciones de partidos ni por aparecer en investigaciones judiciales. En cuanto a la

nueva auditoría que se debatirá en el pleno municipal del próximo lunes, el gobierno local no ha desvelado si la respaldará; un informe del secretario advierte que al menos la obra de un complejo deportivo de nuevo en tela de juicio ya se remitió a Antifrau, que archivó las indagaciones al no hallar irregularidades.

Frente a la sentencia del caso *Palau*, Conesa ha esgrimido el «buen nombre» de la plantilla municipal y ha elevado al Consistorio a «víctima» de la trama. Aunque ningún empleado ha sido declarado culpable, el fallo cree demostrado que todas las obras que conllevaron el pago del 3% (también la de Sant Cugat) se decantaron después de que los tesoreros de CDC impusieran su influencia sobre quienes tenían la última palabra en la licitación.

El estudio debe revisar una obra que conllevó comisiones a través del Palau

En el último pleno, la alcaldesa dejó claro que no litigará contra su antecesor, Lluís Recoder (cuyo mandato concentra las concesiones en duda), ni contra el ex conseller Jordi Turull, gerente del Consistorio cuando se tramitaron las obras del pabellón por las que Millet actuó como recaudador. Conesa resaltó de ambos que no han sido investigados ni acusados, como también ha reiterado en alusión a dirigentes y empleados del Ayuntamiento antes y después de conocerse el fallo. Si bien es así, la resolución que condena a CDC a devolver 6,6 millones de ingresos indebidos menciona a Turull por tomar parte de la mesa que eligió a Ferrovial para alzar el equipamiento, en lo que ve una vinculación «diáfana» entre el partido y la contratación.

COL·LABORACIÓ

Les línies roges

JOSÉ IGNACIO LLORENS
DIPUTAT DEL PP

DONCS SÍ, superada aquesta debilitat passatgera, Carles Puigdemont sembla haver trobat prou forces per promoure una idea genial acollida amb entusiasme per JxPuigdemont, per parlar amb propietat. La resta del separatisme, això és l'altra part de Junts per Catalunya, ERC i la CUP –que és qui va posar Puigdemont, no ens n'oblidem!–, s'ho està pensant. L'invent consisteix en una Presidència Simbòlica per a la República Simbòlica de Puigdemont a Brussel·les i un altre President del Govern aquí. La Conselleria d'Exteriors seria per al Partit de Puigdemont, per assegurar el finançament del simbolisme. La portentosa imaginació del separatisme sembla haver trobat un altre artífici per con-

tinuar el desafiament i no li sembla un obstacle insalvable la impossibilitat legal d'investir presencialment el President simbòlic. Se l'investeix telemàticament i, com que la Llei de Presidència de la Generalitat no ho permet, es canvia la Llei i, per una vegada, no s'incompleix. Si no li haguéssim posat noms a aquest disbarat, estaríem pensant que el relat es refereix a una república bananera.

Però no és així, per desgràcia. Estem parlant de Catalunya i venim d'unes Eleccions Autonòmiques per elegir un Govern convocades, precisament, per substituir l'anterior, que va haver de ser cessat després de proclamar la República Independent de Catalunya i perpetrar un autèntic Cop d'Estat que, a diferència del

que va passar amb el que es va cometre el 1934 contra la Segona República, s'ha avortat sense un sol tret. El bloc separatista que es va presentar a les eleccions del 21-D ha guanyat en escons però no en vots. És, per tant, a qui li correspon triar un candidat sense lligams penals.

És cert que les institucions catalanes estan paralitzades per la inocultable divisió interna del separatisme. Amb el pròfug i l'empresonat embolicant la troca i llançant-se l'un contra l'altre les quaranta monedes de la traïció sota la vigilant mirada de la CUP. Però no és menys cert que, en vista del que estem veient i les investigacions jurídiques que ha permès l'Article 155, el Govern de Puigdemont i Junqueras volia provocar la confrontació final. El referèndum il·legal i la declaració d'independència eren els instruments i l'estratègia separatista sembla continuar pel mateix camí: tornar a les trinxeres. En realitat, el xoc de trens ja estava programat per al final del full de ruta d'un *procés* que es va iniciar fa cinc

anys amb el gran esquer del Dret a Decidir; o sigui, l'Autodeterminació. Catalitzat pel *cas Palau* i el 3%, que a la República Independent haurien estat ràpidament sepultats, i alimentat pel mite del greuge permanent, el conflicte, la desobediència i la propaganda. Un exèrcit d'agitadors culturals, socials i mediàtics camuflat en les entitats obscurament subvencionades des de la Generalitat. S'ha de reconèixer que el treball, amb la inestimable col·laboració de la fàbrica d'independentistes que són TV3 i les escoles, ha estat fecund. Elevar els suports del separatisme irredempt des del 15-20 per cent de fa cinc anys fins al 47,7 per cent d'ara sense que existeixi cap circumstància objectiva que el pugui explicar ha estat rendible per a la causa, però també insuficient. Però el 6 i 7 de setembre, l'1 d'octubre i, els dies posteriors i amb els diferents actes comesos des de la il·legalitat per provocar la confrontació, es va traspasar la línia roja. És la que separa l'Estat de Dret del totalitarisme, és la que

protegeix els nostres drets i llibertats i és la que preserva la nostra Democràcia. L'Estat, el Rei, el President Rajoy, els partits constitucionalistes i Europa van dir prou. I els molts que vam anar a Barcelona amb banderes espanyoles i senyeres a defensar el que és nostre: la nostra pertinença i sentiments. La nostra Democràcia i el nostre poble, que no volem dividit ni aquí ni a la resta d'Espanya.

Defensa de la dignitat

Vam anar a Barcelona a defensar la nostra dignitat i la nostra llibertat perquè estem farts que, entre veïns, ja sorgeixi el temor propi d'altres temps que “les parets escolten”. Perquè no volem que mai arribin aquí, a la nostra estimada Catalunya, els anys de plom del País Basc. Per això, s'ha de recordar sempre Gregorio Ordóñez; perquè ningú, mai i enlloc, no tingui por de defensar la llibertat davant d'aquells que, allà aleshores i aquí ara, volen convertir en Llei el seu deliri. Per això existeixen les línies roges.